

“Madrid ofega i margina València”

Lluís Espinosa, secretari general de la Confederació Empresarial Valenciana, reivindica un major pes polític perquè el País Valencià no quede marginat de les inversions alhora que reclama un gir econòmic que liberalitze l'economia.

El moviment empresarial sembla haver entrat en un moment de relaxament en les seues reivindicacions davant l'administració autonòmica després d'haver-se manifestat amb força a la cimera d'Oriola, ¿com valora l'actual situació?

—La cimera d'Oriola va tenir dos objectius: conscienciar a la societat valenciana que la comunitat estava entrant en una fase de retard en matèria d'infraestructures, i fer veure a la classe empresarial que tenia un compromís social que complir, el qual passa per ser el cap de les inversions, la punta de llança de l'economia i del desenvolupament. Jo crec que s'aconseguiren ambdues coses.

El que passa és que l'atenció del públic no es pot mantenir artificialment, cosa que per altra banda no seria bo per a ningú. Per això pot donar la impressió que s'ha relaxat un poc l'esperit de la cimera d'Oriola. Tanmateix, aquesta confederació realitza un seguiment exhaustiu de les conclusions preses allí i quan s'acomplisca un any d'aquell encontre, tindrem a les mans un llibre complet on es diga que s'ha fet a la Comunitat Valenciana per avançar cap a una societat moderna. Per altra banda, d'aquella cimera van sorgir dos estudis sectorials molt importants sobre turisme i agricultura.

—Però a aquests estudis i propostes l'administració no està responant amb partides pressupostàries i la CEV ha baixat la seua pressió.

—El 1989 no ha pogut ser possible perquè els pressupostos estaven tancats; aquesta ha estat l'excusa donada. Jo crec sincerament que l'administració autonòmica no està suficientment conscienciada sobre el nivell d'infraestructures desitjables, i quant a l'administració central, sense cap tipus de victimisme, s'hi ha de fer la següent anàlisi política: la competència autonòmica en infraestructures és molt limitada, no hi ha marge d'actuació sobre aeroports, línies telefòniques, ports, transport ferroviari, carreteres principals. Sí que hi ha marge d'actuació en segon nivell de carreteres, segon nivell de ports, trens de rodalies i poc més. En aquestes matèries sí que es detecta, almenys en l'avantprojecte de pressupostos autonòmics, un avanç en despeses d'infraestructures. El problema és que aquestes inversions no tindran rellevància si no aconseguim convèncer a l'estat central, que ara per ara, té unes preferències que marginen la Comunitat Valenciana. Hi ha tres plans fonamentals per al desenvolupament: carreteres, telèfons i tren d'alta velocitat i, als tres, València està absolutament oblidada.

El nostre governador civil, que és un exemple de bon governador civil en el sentit que defensa allò que representa, s'encarrega de dir-nos que s'estan efectuant grans inversions en carreteres valencianes, però aquest és un concepte erroni. El que s'està fent és posar parxes a

una xarxa vella i caduca d'acord amb les necessitats de desenrotllament que tenim. No hi ha planificades vies de comunicació ràpides i alternatives entre els grans centres de decisió econòmica i en la ruta de les mercaderies. És absolutament necessari una via Lisboa-València i que es complete la via sud-nord per a connectar amb el comerç europeu. València ha d'estar comunicada amb Barcelona i Madrid per tren d'alta velocitat i això no està previst. D'aquestes carències, se'n ressentirà, a més del comerç, el turisme. De tots aquests projectes som marginats perquè València no té el pes polític que li correspon. Si la societat, els sindicats, els empresaris, etc., no aconseguen aquest pes, la Comunitat Valenciana quedarà com una zona de no-desenvolupament.

—En un informe intern, la CEV advertia el passat mes de setembre que si no es continuava l'actitud reivindicativa, les conclusions d'Oriola podrien ser un boomerang contra el moviment empresarial. Tanmateix des del carrer es detecta que no hi ha ni grans reivindicacions ni un líder capaç de dur-les endavant després del pas de l'anterior president, Pedro Agramunt, al PP.

—Cada president té la seua personalitat i necessita un temps per arrelar en la CEV i assolir liderat social. A hores d'ara seria injust exigir-li a Josep Maria Jiménez de Laiglesia aquest liderat efectiu que tenia Pedro

Agramunt. El temps, sens dubte, li'l donarà.

Respecte del pas d'Agramunt a la política, la CEV ha sabut deixar clar que no és una organització partidista. Una altra cosa és que, com passa a qualsevol estructura democràtica, quan l'oposició no desenvolupa el paper d'oposició, qualsevol veu que ixca, encara que no siga partidista, pot concitar tot allò que hauria de ser la veu de l'oposició. I si algú, amb força i amb legitimitat, replega el programa de la CEV, nosaltres no hem de continuar amb aquest mistatge, perquè hi ha representants democràticament elegits que el fan seu. Si el PP ho recull, enhorabona. Això indica que el nostre paper de ser consciència social és correcte.

—¿Consciència o lobby?

—És que són dos papers complementaris. La CEV és un lobby reconegut per la Constitució que defensa els interessos d'un col·lectiu particular. I som consciència en tant que som grup d'anàlisi.

—La CEV reclama sense èxit una conselleria d'infraestructures. ¿Per què?

—Seria la resposta adequada al repte del 93. L'actual divisió administrativa sectorial és decimonònica i ha de ser substituïda per una altra divisió per objectius. Si l'objectiu són infraestructures, haurà de crear-se el departament encarregat de realitzar un pla de telefonia, de reformar les estructures de l'aigua, de definir els espais urbans, etc. I per això fa fal-

RAFA GIL

«És necessari crear una conselleria d'infraestructures».

ta una conselleria capaç de concentrar objectius i, sobretot, competències. Si el govern autonòmic no vol crear-la haurà de respondre davant les urnes.

—Els sindicats reclamen que ja és hora de redistribuir la riquesa i que els empresaris deuen rebaixar els seus beneficis.

—Mire, la creació de riquesa naix del risc que corre qui té el capital. En el moment que el paper protector de l'estat garantitza la redistribució de riquesa sense tenir en compte el treball, en aquest moment hem matat la iniciativa. Els països de l'est ja han optat per abandonar el model que destrueix les motivacions per a treballar, perquè han fracassat. Jo, des de l'any 1973,estic defensant el model contrari.

—¿Partidari, per tant, de

les teories liberals de Margaret Thatcher?

—No sóc massa partidari de la política seguida per Margaret Thatcher, malgrat que ha aconseguit que el seu país haja entrat en la via del desenrotllament i ha aconseguit trencar el poder dels sindicats, a més d'haver situat el comerç britànic on deu estar. Així i tot, peca de monetarisme i és excessivament rígida en algunes concepcions.

—¿Des de la CEV, com es contempla la contínua pujada del dèficit comercial?

—La política del govern central està obsessionada amb les mesures monetàries que, sent necessàries, no són la panacea universal. Una economia, per a ser competitiva, ha de basar-se en tres fonts d'actuacions. En primer lloc, l'estructura de les

empreses, lligada al cost, on el govern no ha sabut donar una legislació que rebaixe aquest cost. No s'ha sabut crear una formació professional. I, finalment, s'ha cregut que amb impostos i restriccions monetàries es resol la qüestió quan l'únic que passa és que s'encareix el crèdit i per tant el producte. Mentrestant a Europa es donen moviments alliberadors, amb baixada d'impostos a societats i persones físiques.

El rescalfament de l'economia és la conseqüència d'aquesta estratègia i tot l'esforç de creixement es fa en favor de tercers països, perquè creix la demanda interna de consum i com les empreses no poden donar una resposta competitiva, ens envaeixen els productes estrangers i s'ofeguen les empreses més dèbils.

—*Solucions des del punt de vista empresarial.*

—És necessari un gir econòmic que liberalitze l'economia, elimine controls burocràtics, reduisca l'estructura de l'estat al mínim necessari i eficaç.

—¿Sap, senyor Espinosa, que quan parla dels grans temes econòmics és fàcil imaginar-lo en una tribuna política?

—Ha, ha. Jo em considere un professional de l'economia que exerceix dins d'una institució que, sí, fa política tots els dies, perquè política és intervenir en el bé comú i nosaltres hi intervinem. Ara, la CEV el que no fa és política partidista. No em tempta ni tinc previst passar-me a la política de partit, encara que tampoc no dic d'aquesta aigua no beuré.

Albert Vicent